

en lang Forhandling, medens man nu, og ganske naturligt, ønsker et hurtigt Resultat. Jeg vil heller ikke i Aften stille Forslag om at inddrage Spørgsmaalet om Nedsættelsen af Rigsdagsmændenes Antal i disse Forhandlinger nu; men jeg vil stærkt henstille, at man tager det Spørgsmaal op ved en senere og ikke alt for sen Lejlighed.

Der er for mig ingen Tvivl om, at den nuværende Rigsdag er ganske unødvendig stor til det Arbejde, der kræves, og jeg er tilbøjelig til at tro, at man vilde faa en Rigsdag, der var mere handlekraftig og mere effektivt arbejdende, hvis man foretog en Nedsættelse af Antallet, f. Eks. med $\frac{1}{3}$. Dette kan for Folketingets Vedkommende ske ved en Ændring i Valgloven; for Landstingets Vedkommende aabner Valgloven kun Mulighed for en Nedsættelse med 5—6 Medlemmer, medens en større Nedsættelse vilde kræve en Grundlovsændring. En Rigsdag bestaaende af et Folketing paa 100 Medlemmer og et Landsting paa 50 Medlemmer vilde efter min Opfattelse være fuldt ud tilstrækkelig til Løsning af de lovgivningsmæssige Opgaver, som ligger for, og selv om en Indskrænkning af Medlemsantallet vilde føre til en Indskrænkning af det Antal Love, som bliver vedtaget hvert Aar her i Rigsdagen, vilde jeg ikke beklage dette. Jeg tror, at bortset fra det absolut paakrævede Lovgivningsarbejde til en Sanering af Landets Finanser og Ophjælpning af Erhvervslivet er det mere en Lovferie end en Fortsættelse af Lovmageriet, som tiltrænges. Hvis man foretager en Sammenligning med de lovgivende Forsamlinger i andre Lande, saa viser det sig da ogsaa, at Danmark, hvad Antallet angaar, staar meget langt fremme i Rækken. Jeg har foretaget en Beregning over Forholdet mellem Indbyggertallet og Tallet af Repræsentanter i forskellige Lande, og den viser bl. a., at medens Belgien har 1 Repræsentant for hver 23 000 Indbyggere, Czekoslovakiet 1 for hver 30 000, Frankrig 1 for hver 42 000, Tyskland ved Lov fastsat 1 for hver 60 000 Indbyggere — her maa man naturligvis tage i Betragtning, at de forskellige Stater i Tyskland tillige har hver sin Repræsentation — og Britannien 1 for hver 34 000 Indbyggere, har Danmark 1 Rigsdagsmand for hver 15 000 Indbyggere. Ogsaa i Forhold til vore Nabolande har vi en større Repræsentation. Norge har 1 Repræsentant for hver 18 000 Indbyggere og Sverige 1 for hver 16 000 Indbyggere, men for Sveriges Vedkommende tæller det store Førstekammer meget stærkt med; hvis man ser paa

Folketinget alene, har Sverige 1 Repræsentant for hver 26 000 Indbyggere, medens Danmark har 1 for hver 23 000 Indbyggere. Men endnu interessantere er efter min Opfattelse en Sammenligning med et Land som Holland, der har et Folketing netop af den Størrelse, som jeg her har talt om, et Folketing paa 100 Medlemmer og et Landsting paa 50. Derved faar Holland 1 Repræsentant for hver 49 000 Indbyggere. Nu er det naturligvis ganske klart, at man ikke uden videre kan sammenligne de forskellige Lande. Landets Natur, Folkenes Forskellighed, den større eller mindre Differentiering gør, at man ikke kan overføre Antallet direkte fra et Land til et andet, men selv med Henblik paa vore særlige geografiske og folkepsykologiske Forhold tror jeg, det vil være meget vanskeligt at modsige, at naar Holland med 7 Millioner Indbyggere kan nøjes med 150 Rigsdagsmænd, vil Danmark med sine $3\frac{1}{2}$ Million Indbyggere ogsaa kunne føle sig repræsenteret ved et lignende Antal. Vi vilde selv da kun komme op paa 1 Repræsentant for hver 23 000 Indbyggere.

Ved en Reduktion af denne Art vilde Rigsdagens Udgifter nedsættes med ca. 200 000 Kr. om Aaret, men jeg lægger dog mindre Vægt paa den finansielle Side af Sagen. Langt mere afgørende for mig er det, at en Indskrænkning betyder Forenkling af Rigsdagsmaskineriet. Fra konservativ Side har vi stude krævet, at Statens Administration skulde forenkles saa meget som muligt. Vi foretrækker en Indskrænkning af Tjenestemændenes Antal fremfor en for voldsom Beskæring af Lønnen. Og fra andre Partier af Rigsdagen, ikke mindst fra Regeringspartiet, har man overfor Erhvervene specielt fremhævet Nødvendigheden af Specialisering og Koncentration, at Arbejdet blev gjort med saa faa Omkostninger som overhovedet muligt. Det maa da i Virkeligheden falde Rigsdagen let ogsaa paa dette Omraade selv at gaa i Spidsen ved at tage sin egen Organisation op til en Undersøgelse for at konstatere, om det ikke var muligt at indføre Reformen, der kunde medføre Besparelser, bedre Arbejdsformer, mindre Gnidning og større Udnyttelse af Medlemmernes Arbejdskraft. Som et vigtigt Led — men ogsaa kun som et Led — i en saadan Bestræbelse for en Reform af Folkestyrets Form ser jeg en Nedsættelse af Rigsdagsmændenes Antal.

Jeg tror ikke, Sagen er ligegyldig. Det er med kritiske Blikke, Befolkningen betragter Rigsdagens Arbejde. Jeg tror, det vilde virke befriende, om Rigsdagen ikke